FOTBALUL MODERN ÎNSEAMNĂ TEHNICĂ ȘI COMBATIVITATE

OBSERVAȚII ASUPRA MECIULUI BAYERN MÜNCHEN — AJAX AMSTERDAM

Pe marele stadion Olimpic din München, s-a jucat recent revanșa întîlnirii dintre *Ajax* și *Bayern*, dispută contînd pentru sferturile de finală ale C.C.E. Rezultatele se cunosc (4—0 la Amsterdam și 1—2 la München). Această întîlnire, pe care am vizionat-o pentru a mă documenta la fața locului asupra caracteristicilor fotbalului modern, rămîne un model de joc.

La noi se fac multe discuții asupra a ceea ce înseamnă fotbal cu adevărat și fiecare e convins că are dreptate, chiar și acei care afirmă de pildă, că mai trebuie să jucăm cu extreme de meserie...

Fotbalul de azi însă, fotbalul pe care Ajax — cea mai bună echipă de club din lume — și Bayern, una din cele mai bune din Europa, le-au demonstrat în fața a 80 000 de spectatori (printre aceștia conducători, antrenori și ziariști) înseamnă, într-o mare măsură TEHNICĂ și COMBATIVITATE.

Și cînd ne exprimăm în felul acesta, înțelegem mai întîi că TEHNICA **nu poate să fie decît una singură : în mișcare, în viteză.** Tot ceea ce se execută ca procedeu tehnic se face NUMAI DIN VITEZĂ, la care se mai adaugă și **forța** indispensabilă la fiecare pas, la fiecare contact cu mingea sau cu adversarul. Această forță este ca „sarea în bucate". **Ea reprezintă nu numai o contribuție la creșterea dinamismului în mod considerabil, dar dă și cîștig de cauză jucătorului care știe să o folosească, în mod abil și oportun situației de joc. Deci tehnica ca trăsătură principală este dublată de viteză, forță și capacitate la efort, elemente ce se împletesc și se armonizează constituind un tot unitar, o bază de susținere.**

COMBATIVITATEA, este cealaltă caracteristică : ea nu numai că nu exclude tehnica, dar o îmbracă de așa natură, încît dă culoare jocului. Astăzi a juca numai din tehnică, cum din păcate înțeleg jucătorii noștri, este o foarte mare greșeală, ce se traduce cu bătaia pasului pe loc. Ca elemente ajutătoare, combativitatea are **curajul și hotărîrea, încrederea și voința, în toate situațiile de joc,** fără a face diferențieri în cadrul zonelor de pe teren.

Și-acum, cîteva observații de detaliu privind jocul propriu-zis prin prisma temei în discuție.

Ritmul de joc în primul sfert de oră a fost foarte susținut, mai ales în primele cinci minute cînd jucătorii echipei Bayern au susținut atacuri în valuri, unul mai puternic ca celălalt. Angajamentul fizic al jucătorilor a fost maxim, iar nivelul tehnico-tactic superior. **Bayern și-a organizat jocul în sistemul 1-1-3-2-4.** A atacat cu șase jucători susținuți de trei fundași și un libero. **Ajax și-a organizat jocul în sistemul 1-1-3-3-3** și s-a apărat cu libero, ajutat de trei fundași care făceau marcaj om la om pe tot terenul, cu patru mijlocași care jucau în zonă, iar cei doi atacanți aplicau presiungul, după împrejurări.

Cu toată complexitatea jocului, jucătorii s-au dovedit a fi preocupați de trasul la poartă și într-adevăr au reușit șuturi, chiar de calitate, printre care și un gol în minutul 9 prin **Kaiser.**

Între minutele 15-30, tempo-ul de joc, din foarte susținut, a devenit susținut, deci a mai scăzut o nuanță, ca de altfel și nivelul tehnico-tactic al acțiunilor de joc. Ajax a reușit să iasă din dominarea presantă la care fusese supusă, a echilibrat jocul și astfel ostilitățile s-au desfășurat mai mult la mijlocul terenului. Începe deci să se contureze atacul olandez cu patru jucători, susținuți de doi mijlocași. De asemenea apărarea vest-germană, face față ofensivei cu libero, trei fundași și patru mijlocași. Trasul la poartă apare, totuși, mai puțin și se concretizează cu un gol în minutul 29. Rezultatul devine 1—1.

În următoarele 15 minute, întîlnirea se desfășoară într-un tempo foarte susținut, dinamismul jocului crește, atingînd un nivel maxim. Execuțiile tehnice sînt mai bune calitativ, combinațiile și schimbarea direcției de joc sînt tot mai frecvente și mai derutante. Se produc faze cu adevărat dramatice, ca de pildă cele din min. 36 și 37 cînd portarul Stuy și fundașul central Hulshof salvează goluri gata făcute. Cu toate dificultățile jocului, golul nu întîrzie și în minutul 39 cînd olandezii sînt în atac cu majoritatea jucătorilor (șapte) pierd mingea. În momentul următor jucătorii germani inițiază în viteză o acțiune ofensivă. Din trei pase Müller este servit printre apărători, pătrunde și marchează golul victoriei. În ceea ce privește apărarea olandeză trebuie precizat că jucătorul libero, Blankenburg, părăsise terenul cu puțin înainte, ceea ce a contribuit la slăbirea și dereglarea dispozitivului defensiv.

După pauză, jucătorii au continuat cu aceeași îndîrjire și forță combativă, tempo-ul fiind foarte susținut, iar angajamentul fizic total. **Nu există menajament pentru nimeni și nici „timpi morți".** Nu se mai vede nici un sistem de joc, dar se vede **fotbal, cu execuții tehnico-tactice, în plină viteză.** Ambele apărări sînt deseori depășite și golul plutește în aer. La poarta lui Maier, numai bara salvează egalarea și la poarta lui Stuy, jucătorul Hulshof este peste tot, luptă ca un titan pentru păstrarea rezultatului. Jucătorii ambelor echipe nu renunță la finalizare și portarii au de lucru. **De subliniat că viteza de joc se menține de data aceasta timp de 30 de minute, avînd apoi o ușoară scădere de circa 7 minute, ca din nou să sporească în final pînă la nivelul începutului, ca dinamism și dîrzenie.** În cele 7 minute de scădere a tempoului, echipa Ajax a temporizat jocul, iar cei 5 000 de olandezi, prezenți la această întîlnire, s-au ridicat în picioare și au aplaudat. Am rămas surprins de acest lucru și după meci i-am solicitat părerea lui **Șt. Covaci,** iar el mi-a răspuns : **„Te rog să spui acasă ce-ai văzut aici. Chiar și despre temporizare, care face parte din tactica și strategia jocului".**

În încheiere, o mostră de structură a ciclului de pregătire al echipei Ajax, în săptămîna meciului cu Bayern, program în cadrul căruia se realizează, la dimensiunile fotbalului modern, cele două mari cerințe actuale ale jocului : **tehnică și combativitate**

- 19 martie — antrenament la Amsterdam și deplasarea la München ;
- 20 martie — dim. antrenament pe stadionul Olimpic ; d.a. antrenament pe alt stadion.
- 21 martie — plimbare — ședință tehnică ; d.a. jocul cu Bayern — odihnă (fără masă comună).
- 22 martie — deplasarea la Amsterdam ora 11 ; d.a. antrenament.
- 23 martie — d.a. antrenament.
- 24 martie — dim. antrenament.
- 25 martie — joc de campionat.

De unde se poate deduce că, chiar și o echipă de talia unui Ajax nu-și permite în competiție **momente de ragaz și că pentru realizarea marii performanțe este nevoie de multă muncă aspră și multe renunțări.**

prof. ANGELO NICULESCU

PAGINA TEHNICĂ ● PAGINA TEHNICĂ ● PAGINA TEHNICĂ ● PAGINA TEHNICĂ ● PAGINA TEHNICĂ ● PAGINA TEHNICĂ ● PAGINA TEHNICĂ ● PAGINA TEHNICĂ

ÎMPOTRIVA JOCULUI STATIC, FRÎNĂ A FOTBALULUI NOSTRU

Din punct de vedere tactico-strategic, fotbalul modern se caracterizează printr-o deosebită organizare a jocului, cu o mișcare permanentă a fotbaliștilor, bazată pe o acoperire cît mai judicioasă a terenului de joc, pe o mare elasticitate, după principiul „toți se apără — toți atacă", în care tactica specială are un rol primordial.

În acest sens, concepția modernă promovează :

— spiritul ofensiv ;

— organizarea jocului pe principiul luptei dintre atac și apărare, care este de fapt lupta dintre marcaj—demarcaj, în care „faza de joc" este factorul preponderent;

— obținerea superiorității numerice, fie în apărare, fie în atac, printr-o mișcare permanentă de avans-repliere ;

— sprijinirea reciprocă, realizată prin colaborarea propriilor jucători;

— trecerea rapidă din atac în apărare și invers ;

— circulația rapidă a mingii și a jucătorilor, împletindu-se logic acțiunile individuale și colective.

Reiese, deci, că factorul esențial în fotbalul modern este continua mișcare (de natură tactică) a fotbaliștilor în teren, mișcare ce duce la jocul combinativ, presing, tempo de joc adecvat, joc fără minge, acesta din urmă fiind unul din cele mai importante atribute ale marilor echipe.

Anul 1972 ne-a arătat că echipele noastre sînt încă tributare unui fotbal static, lent, cu pase laterale, fără angajare, fără răspunderea acțiunilor decisive. Ținerea excesiv de mult a mingii, conducerea ei exagerată răpesc posibilitatea de atac rapid, provoacă mari greutăți atacanților. La rîndul lor, aceștia nu își caută o poziție cît de cît mai bună, neexistînd tendința de **mișcare — demarcare.** Se formează astfel un cerc vicios, mingea nu este transmisă la timp, iar prin jocul static, de așteptare al coechipierilor nu se creează posibilitatea sau posibilitățile de transmitere a balonului cu oportunitate. De aici o frînă în cursivitatea acțiunilor. Adică, joc lent, de pase la coechipierul cel mai apropiat, dar nu și la cel mai indicat, pase care, de cele mai multe ori, sînt ușor interceptate de adversar. Apare astfel o discontinuitate în jocul echipelor noastre, o acoperire insuficientă a terenului, un joc nespectaculos, goluri puține.

Pentru a se remedia această stare de lucruri, trebuie să se treacă — și se pare că s-a trecut de la o vreme — cu hotărîre **la obținerea de către fotbaliștii noștri a unei mari capacități de efort, la dezvoltarea rezistenței, a vitezei** (sub diferitele ei forme, inclusiv „viteza de gîndire"), **singurele atribute ce pot conduce la un joc combinativ, la executarea presingului pe toată suprafața terenului, la un fotbal rapid, elastic, modern.**

Pentru a obișnui fotbaliștii să joace astfel, se impun operate schimbări în procesul de antrenament. Acesta trebuie să realizeze cu adevărat **CONCORDANȚA CU CONDIȚIILE REALE ALE JOCULUI,** adică să se includă exerciții în condiții de permanentă mișcare, procedeele tehnico-tactice să se exerseze și să se repete pînă la perfecțiune, în viteza maximă, rezistență activă, în condiții de timp și spațiu minim.

Una din cerințele de bază ale modernizării antrenamentului este continua perfecționare a procesului de joc, prin alcătuirea de **exerciții simultane cu caracter fizico-tehnico-tactic, perfecționarea mișcării și plasamentului jucătorilor în apărare și în atac, prin învățarea și perfecționarea „acțiunilor de joc" în 2—3—4 jucători, un-doi-uri, încrucișări, dublaje, pase în trei jucători cu schimb de locuri, cu 2 sau 3** (în 4 jucători în aceleași condiții), **în diferite zone ale terenului, încrucișări în 2—3 jucători, cu tras la poartă, jocuri** 3 × 2, 4 × 2, 5 × 3, 5 × 2 **cu temă, cu o rapidă circulație a mingii și a fotbaliștilor, cu schimbarea direcției de atac, a tempo-ului etc.**

Toate aceste măsuri, care se impun, pot remedia, o mare lacună în jocul echipelor noastre — jocul static, șablon. Dar pentru a ajunge la valoarea marilor echipe, pentru a impune noi linii directoare în fotbalul nostru, în viitor, trebuie să ne creștem jucătorii de la cel mai mic nivel. **Pentru aceasta, în cadrul centrelor de copii și juniori, încă de la vîrsta cea mai mică, trebuie să-i educăm pe aceștia în spiritul fotbalului modern să creăm fotbaliști cu mari disponibilități atletice, cu o viteză, rezistență și capacitate de efort deosebită, fotbaliști care să gîndească rapid, cu o bună intuiție, adaptabilitate, spirit de inițiativă, spontaneitate, toate acestea bineînțeles efectuate treptat, diferențiat, în funcție de vîrstă, prin antrenamente moderne, predate științific, în cadrul unei perfecte colaborări a „echipei" de lucru, antrenor — medic — psiholog.**

IULIAN DRĂGĂNESCU
antrenor

O CERINȚĂ DE FOND A ANTRENAMENTULUI

CONDIȚII ANALOAGE PARTIDEI

Se spune, și pe drept cuvînt, că antrenamentul prezintă, pe planul conținutului său și al solicitărilor psiho- fizice, o formă de manifestare a jocului însuși, a jocului oficial cu obligații și responsabilități în spiritul performanței. De aici și metoda de instruire, potrivit căreia respectarea unor condiții asemănătoare întrecerii propriu-zise asigură o eficiență maximă pregătirii.

Și, referindu-ne la o astfel de metodă, care tinde să se generalizeze astăzi la toate nivelele competiționale, avem în vedere o serie de elemente comune în această relație antrenament — joc, o serie de aspecte ale instruirii care se identifică în procesul de antrenament al fotbaliștilor. Care sînt aceste aspecte ?

În primul rînd este vorba de durata pregătirii, *care trebuie să se înscrie în jurul valorii de o sută de minute. Aceasta pentru că un meci, plus încălzirea respectivă, atinge aproximativ cam aceleași valori. În al doilea rînd,* intensitatea *se impune a fi asemănătoare jocului. Adică variabilă, cu modificări de la maximă la minimă, dar cu accent pe execuțiile în regim de viteză — forță, așa cum pretinde fotbalul modern. În al treilea rînd, este necesară* folosirea mingii pe parcursul întregii ședințe de antrenament, *inclusiv la încălzire, balonul reprezentînd nu un simplu punct de atracție pentru jucători, ci, în ultimă instanță, însuși elementul de decizie al jocului. În al patrulea rînd, plecînd de la ideea că sensul întrecerii sportive este lupta pentru victorie și că jocul, deci, trebuie să conducă către acest obiectiv, accentul în antrenament va trebui să cadă, în principal,* pe exersarea acțiunilor de atac, *pînă dincolo chiar de limita procentului de două treimi, din timpul afectat pregătirii.*

În sfîrșit, adaptarea antrenamentului la condițiile jocului nu poate scăpa din vedere problema adversarului (semi-activ *și* activ), *în toate execuțiile tehnico-tactice, pentru o cît mai perfectă familiarizare cu prezența și opoziția acestuia în desfășurarea acțiunilor de atac sau de apărare. După cum nici* problema terenului *nu trebuie neglijată în sensul că pe timpul pregătirii și în special în jocurile școală și de verificare spațiul de joc se impune a corespunde nevoilor și sarcinilor speciale legate de partida oficială imediată. Ceea ce presupune și pregătirea în condiții variate de teren (gazonat, tare, desfundat chiar) adică în condiții oferite de adversarul din etapa următoare.*

În esență, toate aceste elemente de analogie joc — antrenament, determinate de cerințele actuale ale marii performanțe. stabilesc însuși cadrul metodic al unei instruiri de calitate, răspundere care revine, înainte de toate, antrenorilor. (M.I.)

Tabletă